

Nyårsdagen

3 Ärg. Ev. Joh. 2:23-25

I.N.J

Ett nytt år har precis tagit sin början. Vi skriver idag den 1 januari 2026. Och det nya året får vi börja *i Jesu namn*. Men vad betyder det? Vi som är vana vid att gå i kyrkan och har tillägnat oss det speciella språk vi använder här – det som jag lite på skoj kallar ”kyrkiska” - borde kanske ibland tänka oss för så att vi inte blir missförstådda.

Jag tänker på en episod för många, många år sedan. Jag var på besök hos en kollega. Klockan var väl ungefär 9 på kvällen och vi satt och pratade med varandra om sådant som bara intresserar präster. Då kommer min kollegas 5-årige son in för att säga god natt. Utan att tänka mig för säger jag: ”God natt då Daniel. Sov så gott i Jesu namn”. Daniel tittade lite misstänksamt på mig och så sade han mycket bestämt: ”Jag skall inte sova i Jesu namn! Jag skall sova i min säng”.

Ja, vi kan le åt episoden. Men om än frasen ”*I Jesu namn*” kan sägas vara from, så är den likväl inte tom. Nej, den är fylld av innehåll. Jag tänkte därför att vi en stund skulle fundera på, vad som menas med att börja det nya året i Jesu namn. Tre saker skall vi stanna till inför. Först: Att börja det nya året *i Jesu namn* är att göra det *i hans gemenskap*.

Tro är gemenskap! Det handlar inte bara om att ha kunskap om Jesus, känna till hans liv och tycka att det han gjort är bra och det han sagt är förnuftigt. Nej, vi är kallade att *lära känna* Jesus, få en personlig relation till honom, dela vår vardag med honom, följa honom, lyssna till honom och lära av honom. Det är detta kristenlivet handlar om, precis som aposteln Paulus uttrycker det: ”*Gud har kallat er till gemenskap med sin son Jesus Kristus, vår Herre*” (1 Kor. 1:9).

När vi läser evangeliet idag kanske vi tycker att det flödar över av tro! Johannes berätta ju om de många som ”*kom till tro på Jesu namn när de såg de tecken han gjorde*”. Men som jag läste i en bibelkommentar över evangeliet idag betyder uttrycket att tro på Jesu namn ”*vanligen en tro på Jesus som Guds Son. Men på det här stället menar Johannes tydligen bara en ytlig tro på den som kunde göra under*”. En sådan tro är visserligen en början, men inte tillräcklig. Verklig tro handlar ju som vi sagt om gemenskap med Jesus själv, en gemenskap där vi *alltid är lärjungar* och han *alltid är Mästaren*.

Att vara lärjunge är därför *ett livslångt lärande*. Ingen blir i detta livet utexaminerad i Jesu lärjungaskola. Vi är inte på något sätt färdiga eller fullkomliga. Det räcker att se på de första lärjungarna. Deras tro var både omogen och ofullgån.

Men inte var det hela världen. De gick ju i lära hos Jesus. Det viktigaste för dem, liksom det är för dig och mig, det är att vi håller oss nära Jesus, lyssnar till hans ord, låter oss formas av det, talar med honom i bönen, söker hans gemenskap i nattvarden. Det är att *leva i gemenskap med honom*.

Men *i Jesu namn*, det betydde ju också *efter hans vilja*.

Låter det strängt? Vi kan nog tycka så lite till mans. Men egentligen är det bra egendomligt att vi liksom ryggas tillbaka så fort det talas om Jesu vilja. Det är som om den alltid innebar något svårt och krångligt, att det främst handlade om lidande och försakelser, att det förkrymper vårt liv och tar allt det som är gott ifrån oss! Och ändå är det tvärtom. Hur kan vi vara så korttänkta, att vi inbillar oss, att om vi bara får det som vi vill, då blir vi lyckliga. Nej, den sanna lyckan ligger inte i att vara sin egen Herre – det är också när allt kommer omkring omöjligt – det blir andra makter som tar oss i sitt våld. Den sanna lyckan ligger istället i att ha gett upp rätten till sig själv. Precis som aposteln Paulus uttrycker det: *”Ni tillhör inte er själva. Gud har köpt er och priset är betalt”* (1 Kor 6:19-20).

Nu var det knappast Jesu vilja som stod i fokus för de många som sade ha kommit till tro på hans namn. Vad *de* ville med Jesus, det hade de klart för sig. Men vad *han* ville med dem, det reflekterade de alls inte över. De tog honom för en *”brödmessias”* och ville göra honom till kung i ett jordiskt lyckorike. Men Jesus anpassar sig aldrig efter vad människor vill. Och vi förstår varför. Johannes skriver ju: *”Själv anförtrodde sig Jesus inte åt dem eftersom han kände dem alla och inte behövde höra någon vittna om människan. Han visste av sig själv vad som fanns i människan”*.

Tänk om nu Jesus var en sådan *”vase”*, att han anpassade sig efter oss och tidens växlingar och skiftande krav! Men skulle det vara en Jesus att tro på? En Jesus som ställde upp människors alla nycker, tillfredsställde deras omogna begär och accepterade deras begränsade horisonter? Knappast! Då fanns det verkligen ingen anledning att börja det nya året i Jesu namn eller be med hans egna ord: *”Låt din vilja ske!”*. Vi skall göra det igen, om en stund, i Herrens bön.

Men *i Jesu namn*, det blir det tredje idag, det betyder ju även, *i tillit till honom*.

Alltså inte i självtillit! Annars står ju självet, egot i centrum i vår tid. Man skall få bestämma *själv*, få göra som man *själv* vill, att *själv* vara något, att *själv* ha sitt på och *själv* få sitt igenom Och det är på sig *själv* man främst skall lita. Hur ofta har vi inte hört det: Lita på dig själv! Men att börja det nya året i Jesu namn, det betyder att man *själv* inte längre står i fokus. Det gör Jesus. Jag tänker på hur Johannes Döparens beskrev sitt eget förhållande till Jesus: *”Det är som sig bör,*

att han växer till och att jag förminskas” (Joh. 3:30). Ja, det är som sig bör för var en som vill höra Jesus till. Han blir bara större.

Men detta, att Jesus blir större och jag blir mindre, det betyder inte att man förvandlas till en vante, till en dörrmatta eller en eländig krypare och svansviftare. Tvärtom! Man har funnit sin plats. Man vet sitt värde. Man kan hålla huvudet högt och uppträda med stor frimodighet inför människor. För som aposteln Paulus säger: *”Genom Guds nåd är jag vad jag är”* (1 Kor. 15:10).

I Jesu gemenskap, efter hans vilja och i tillit till honom, det är alltså kontentan av att börja det nya året i Jesu namn. Och det stora är nu, att *du* får ta detta som sagts i predikan alldeles personligt! Det är sagt *för din skull!* Det är *för dig!* Och det kan jag säga, eftersom hans *”härliga namn”* blev uttalat över dig (Jak. 2:7) den gången du döptes. När du nu har fått en sådan underbar nyårgåva som Jesu eget namn, använd de då alla de dagar som nu ligger framför dig. Då blir det verkligen ett gott nytt år. Amen.

Psalmer: 194, 42, 715
S:t Clemens, 2026-01-01